

A LA FISCALIA PROVINCIAL DE BARCELONA

30 GEN. 2017

FRANCESC HOMS I MOLIST, Diputat al Congrés dels Diputats, major d'edat, amb domicili a efectes de notificacions al carrer

comparec davant aquesta Fiscalia i **D I C**:

Formulo la present **DENÚNCIA** de fets, d'acord amb allò que estableix l'article 5 de la Llei 50/1981, que regula l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal, contra el **Senyor MARIANO RAJOY BREY**, President del Govern d'Espanya, amb domicili al Complex de la Moncloa, Avinguda Puerta de Hierro s/n. 28071 Madrid, el **Sr. ALFONSO ALONSO ARANEGUI**, Ex-Ministre de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, amb domicili a Pº del Prado, 18-20, 28071, Madrid i el **Sra. SUSANA CAMARERO BENITEZ**, Ex-Secretària d'Estat de Serveis Socials i Igualtat, amb domicili C/ Alcalá, 37, 28014 Madrid, per un possible delicte de desobediència i prevaricació administrativa.

Entenc que, per analogia de com darrerament la Fiscalia interpreta que cal actuar davant d'autoritats catalanes respecte resolucions del TC, els fets que es descriuen a continuació poden constituir un il·lícit penal que mereix l'obertura de diligències d'investigació, i la presentació de la corresponent denúncia, la qual cosa es basa en els següents,

F E T S

PRIMER.- En data 19 de gener de 2017 el Ple del Tribunal Constitucional ha dictat Sentència referida al conflicte positiu de competència núm. 4777-2016, plantejat pel Govern de la Generalitat de Catalunya contra la resolució de 18 de maig de 2016, de la Secretaria de Estado de Servicios Sociales e Igualdad, per la que es convoquen subvencions estatals destinades a la realització de programes d'interès general amb càrrec a l'assignació tributària de l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques.

S'acompanya com a document núm. 1 l'esmentada sentència del Tribunal Constitucional de data 19 de gener de 2017.

SEGON.- La sentència del TC dictamina de forma clara i contundent que la resolució impugnada de la Secretaria d'Estat de Serveis Socials i Igualtat del Govern d'Espanya envaeix, un cop més, les competències que corresponen a la Generalitat en matèria assistencial.

De forma reiterada, el Govern espanyol tracta d'eludir la doctrina del TC i les seves sentències referides a aquesta matèria amb subterfugis i maniobres legislatives, aprovant per exemple nous marcs normatius, mitjançant el que s'intenta justificar que les mateixes subvencions, concedides a les mateixes entitats benèfiques i pel mateix objecte, tenen ara encaix en altres matèries competencials diferents, i que per la seves característiques requereixen la gestió centralitzada.

Aquest nou conflicte competencial és idèntic al que en el seu dia es va plantejar contra l'Ordre SIS/1199/2.012 que fou resolt mitjançant la STC 70/2.013 en el mateix sentit.

Des de la STC 13/1.992 de 6 de febrer fins l'actualitat, el Tribunal Constitucional ha dictat més de 70 sentències resolent la conflictivitat competencial suscitada per les subvencions estatals, reiterant una consolidada doctrina constitucional a l'establir la competència de caràcter exclusiu sobre l'assistència i els serveis socials, mentre que l'Estat no disposa de cap títol competencial, ni genèric ni específic.

De forma reiterada i constant el TC ha reconegut la competència de la Generalitat en tot allò relacionat a la gestió de les subvencions, així com la regulació del procediment corresponent a aquestes qüestions.

En aquest sentit les recents SSTC 177/2012, 226/2012, 227/2012, 21/2013, 52/2013, 70/2013, 154/2013 i 33/2014, han resolt específicament i en el mateix sentit la conflictivitat competencial respecte les subvencions estatals en matèria d'assistència social.

Malgrat tota la doctrina i les reiterades sentències del TC, el Govern d'Espanya, amb les seves extensions del Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat i la Secretaria d'Estat de Serveis Socials i Igualtat, insisteixen un cop més, en desobeir les resolucions del més Alt Tribunal espanyol, desoïnt les seves reiterades i constants sentències sobre la regulació de les subvencions.

El propi TC destaca de manera clara i contundent que a partir de la doctrina establerta en la Sentència 13/1992 de 6 de febrer, s'ha resolt prèviament diversos conflictes promoguts per la mateixa comunitat autònoma, Catalunya, respecte la convocatòria de les subvencions estatals, i en totes elles sempre s'ha apreciat per part del TC l'existència d'algun grau de vulneració de les competències autonòmiques, per a la regulació i gestió de les subvencions.

La Resolució de data 18 de maig de 2016 de la Secretaria de Estat de Serveis Socials i Igualtat, convocant subvencions estatals destinades a la realització de programes d'interès general, amb càrrec a l'assignació tributària de l'impost sobre l'IRPF, és una mostra més de la voluntat del President del Govern, de l'Ex Ministre de Sanitat i l'Ex-Secretària d'Estat, de desobeir el Tribunal Constitucional, malgrat el perfecte coneixement de les sentències i resolucions que en aquest sentit s'ha dictat al llarg de tots aquest anys.

És el propi Tribunal Constitucional qui afirma *"que en aplicació de la pròpia doctrina prèvia , que com és notori i sabut, hauria d'haver finiquitat el caràcter litigiós de la gestió de les referides subvencions, i amb les mateixes pautes que es van establir en la STC 70/2013, FJ 7, **determina l'abast de la vulneració competencial en que ha incorregut , un cop més, la resolució objecte del conflicte.**"*

El Tribunal Constitucional en la sentència de referència que s'acompanya, ha de recordar al Govern de l'Estat que la successió de conflictes de competència suscitats pel mateix objecte, imposa realitzar alguna consideració addicional.

En efecte, al voltant d'aquesta mateixa controvèrsia, en la STC 21/2013 el TC ja va haver de recordar el que van dir en la STC 208/1999, de 11 de novembre sobre la necessitat que, *" Para la realización del orden de competencias que se dependen de la Constitución y los Estatutos de Autonomía, se evite la persistencia de situaciones anómalas en las que siga siendo ejercitadas por el estado competencias que no le*

corresponden. **La lealtad constitucional obliga a todos (STC209/1990, FJ 4) y comprenden sin duda, el respeto a las decisiones de este Alto Tribunal.**

*Su cumplimiento pleno y tempestivo, al que **vienen obligados todos los poderes públicos** (8 art. 87.1 LOTC), exige que el Estado aborde sin demora la modificación del marco regulador de estas subvenciones, a fin de acomodarlo para futuras convocatorias a lo que resulta de la clara y excesivamente reiterada doctrina constitucional, en su dimensión tanto normativa como ejecutiva.*

TERCER.- És evident la voluntat manifesta del President del Govern d'Espanya Sr, Mariano Rajoy, l' Ex-Ministre Alfonso Alonso i l'Ex Secretària d'Estat d'esquivar i desobeir la resolucions del TC, fins el punt que l'Alt Tribunal ha hagut de fer una consideració especial a l'obligació que tenen tots els poder públics del compliment de les seves sentències i a la lleialtat institucional a la que estan obligats també tots els poders públics.

La reiteració dels denunciats en l' incompliment de les sentències del TC per imposar la seva voluntat, i atribuir-se les competències que no tenen, en quant a la convocatòria de les referides subvencions, poden constituir un **delicte de prevaricació administrativa** i un **delicte de desobediència**.

L'Ex-Secretària d'Estat signant la resolució, el Ministre Alonso sent el màxim responsable del Ministeri i el President del Govern com a últim i màxim responsable del Govern d'Espanya, han actuat amb ple coneixement de causa i amb una voluntat deliberada de desobeir les clares i concises sentències del TC.

El president del Govern, l'Ex Ministre i l'Ex Secretària d'Estat, han desobeït reiteradament les resolucions del Tribunal Constitucional sent plenament conscients que estaven desobeint el mandat exprés i concret del TC, i han dictat resolucions arbitràries "a sabiendas" de la seva injustícia.

A aquests fets, els són d'aplicació els següents

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Els fets aquí denunciats poden ser constitutius d'un **delicte de prevaricació administrativa** tipificat en l'article 404 del Codi Penal, que sanciona a l'autoritat o funcionari públic que sabent-ne la injustícia, dictés una resolució arbitrària en un assumpte administratiu.

En aquest cas, els denunciats eren completament coneixedors que la resolució dictada, la *Resolución de 18 de mayo de 2016 de la Secretaria de Estado de Servicios Sociales e Igualdad*, era injusta i arbitrària, sabent-ne perfectament que era manifestament contrària a la doctrina i a les sentències del TC.

SEGÓN.- També el fet denunciat pot ser constitutiu d'un **delicte de desobediència** de l'article 410 del codi penal, que castiga a les autoritats o funcionaris públics que es neguin obertament a acomplir degudament resolucions judicials, decisions o ordres de l'autoritat superior, dictades dins de l'àmbit de la seva respectiva competència i revestides de les formalitats legals.

Per tot això,

SOL·LICITO a la Fiscalia Provincial que tingui per presentada aquesta denúncia, amb les seves còpies i documents adjunts, l'admeti, i procedeixi a investigar els fets aquí denunciats i es traslladi la denúncia als Jutjats competents per a la incoació del corresponent procediment penal.

ALTRESSÍ DIC: Demano que el procediment a què donarà lloc aquest escrit sigui tramitat i substanciat en llengua catalana i, per tant, per raó de l'opció esmentada, que m'adreceu en aquesta llengua totes les resolucions que s'hi dictin, d'acord amb l'article 33.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Fonamento aquesta petició d'acord els articles 32 i 33 de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; d'acord amb l'article 13 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, en concordança amb l'article 231 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial; l'article 142 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i els acords de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 4 de setembre de 2007 i 26 de gener de 2010.

SOL·LICITO que es tingui per feta la manifestació anterior i s'actui de conformitat amb el que s'ha demanat.

A Barcelona, el dia 30 de gener de 2.017

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Homs i Molist', with a large, stylized flourish extending to the left.

FRANCESC HOMES I MOLIST